

Het Juk van de Heks

(Suffering the Witch)

Toneelspel in dertien scènes

door

DAVID FOLEY

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET JUK VAN DE HEKS - SUFFERING THE WITCH** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DAVID FOLEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 by David Foley
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Happy Driscoll
Muriel Holfert
Sharon Driscoll
Randy Carper
Voorganger Michaels

DECOR:

Het stuk speelt zich onlangs af, ergens op het zwaar gelovige, stoffige, Amerikaanse platteland.

Midden op het toneel en iets naar achteren is de woonkamer van Happy. Een weinig pretentieuze kamer met versleten comfortabel meubilair, het ziet er huiselijk uit zonder dat het doorleefd is, alsof de persoonlijke invloed er op ongrijpbare manier aan ontbreekt. Linksachter deze kamer wordt er een voordeur gesuggereerd; rechts een aanrecht met een gootsteen; schimmige indrukken van andere kamers.

Boven het huis is een platform dat per trap bereikt kan worden. Soms wordt hier de slaapkamer van Sharon of een uitzicht op de bergen verbeeld. In het algemeen is het echter een oningevulde lege ruimte, een blik op de lucht, tussen het alledaagse en het onuitsprekelijke.

Alle overige decors worden, wanneer nodig, met een minimaal aantal stukken op de lege ruimtes op het toneel neergezet.

Eerste scène

Het busstation van een klein stadje. Happy Driscoll en Muriel Holfert zitten op een stel ouderwetse, ongemakkelijke plastic kuipstoelen, van vaal geworden groen of oranje. Happy is iets over de vijftig. Haar broekpak is niet duur, maar enigszins elegant, en haar haar ziet eruit alsof er net een nieuwe watergolf in zit. Ze wacht met een uitdrukking die half verwachtingsvol en half angstig is, alsof het vooruitzicht van iets geweldigs en de vrees voor iets afschuwelijks haar in niet te verbreken spanning houden. Haar vriendin Muriel is haar tegengestelde in uiterlijk en gedrag. Een vrolijke en goed onderhouden veertiger, met een slank en sexy figuur, een expressief gezicht en geblondeerd modieus gekapt haar. Ze wacht rusteloos en waait zichzelf koelte toe met een dienstregeling van de bus. Het is even stil.

Muriel: Ze zouden wel een raam open kunnen zetten.

Happy: *(schiets zenuwachtig omhoog)* Zal ik het even vragen?

Muriel: Nee, kom, Happy, ga zitten! Houd jij je maar kalm, schat. Ik doe het wel. *(ze staat op en speelt alsof ze een raam opent. Ze geeft antwoord aan een niet zichtbaar medewerker van het station)* Omdat we hier geen adem kunnen halen! *(gaat terug naar haar plaats)* Het lijkt wel alsof ze niet willen dat je het busstation leuk vindt. Is het je ooit opgevallen? Ik bedoel, waarom is een busstation zo lelijk.

Happy: *(afwezig)* Ik weet het niet, Muriel.

Muriel: Je zou het leuk kunnen maken. Nieuw laagje verf. Wat reisposters aan de muur. Misschien een paar gordijnen. Ja, je zou hier best iets van kunnen maken.

Happy: Je had binnenhuisarchitect moeten worden, Muriel.

Muriel: Daar hoef je geen binnenhuisarchitect voor te zijn. Je moet alleen maar -

Happy: *(onderbreekt)* Wat zei de man? Toen je het hem vroeg?

Muriel: Zei dat hij een half uur te laat in Pentecost aankwam.

Happy: Ik hoop dat er geen problemen onderweg zijn geweest.

Muriel: Problemen? Waarom zouden er problemen zijn? Bussen komen te laat. Altijd. Dat is een stelregel.

Happy: *(niet overtuigd)* Je zal wel gelijk hebben... *(ze vervalt tot zwijgen. Muriel staat op en gaat naar het publiek toe. Ze vertelt haar verhaal, zoals zij dat tijdens het hele toneelstuk zal doen, met een beetje van de adembenemende gretigheid van een romanschrijver en een beetje van de gespeelde naïeve manier van publiekstrekken die een professioneel verhalenverteller hanteert)*

Muriel: Happy Driscoll zat op hete kolen. We wachtten op haar dochter Sharon die met de bus zou aankomen. Nu wil het geval dat Sharon, na alle problemen, tien jaar geleden, nee, eerder twaalf jaar geleden, de stad had verlaten, en nooit meer terug was geweest! Niet voor Kerstmis, niet voor Pasen, niet voor verjaardagen of bruiloften en niet voor de vierde juli! Zelfs niet voor de begrafenis van haar vader! Maar, toen zij hier vertrok, was ze maar een klein poppetje - amper zeventien - vel over been en grote bruine ogen. Klein bleek gezichtje en lang haar, helemaal vaal en stijl met een scheiding in het midden en oren die erdoorheen staken net als die foto's in het jaarboek van meisjes van wie je de naam twee jaar na het eindexamen al vergeten bent. *(nu begrijp je waar ik het over heb!)* We dachten dat ze terug zou komen - zo'n klein verlegen ding helemaal alleen in de grote stad - maar nee hoor! O, ze belde af en toe eens, stuurde haar moeder een verjaardagskaart, liet weten dat het goed met haar ging, maar ze kwam nooit naar huis! Dan, op een dag krijgt Happy een telefoontje. Het is Sharon. 'Mama, ik kom naar huis.' Plompverloren. 'Mama, ik kom naar huis. Haal me af van het busstation.' Nou ja, Happy die kon gewoon -

(plotseling stopt ze, afgeleid door iets in de coulissen) Happy, ik geloof dat hij er is! Hij komt eraan! *(Happy gaat staan)* Ja, ja, het is hem! Hij stopt! De deuren gaan open! Er stappen mensen uit! Zie je d'r? Ik niet - *(ze doen beiden alsof ze de hen tegemoet komende mensenstroom voorbij willen kijken)* Ik zie d'r niet, Happy. Ik zie d'r echt niet.

Happy: *(bezorgd)* Misschien heeft ze besloten om toch niet te komen. Ik wist dat ze het niet zou doen. Ik wist dat ze-

Muriel: Even stoppen, schat. We hebben nog niet iedereen gezien. *(Sharon komt op met een paar koffers in de hand. Ze is zo verreisd als iedereen zou zijn na een lange busreis en is bijna agressief sexy gekleed. Ze draagt hoge hakken en een zwart leren minirokje, een leren jasje over een laag uitgesneden mouwloos t-shirt, en een donkere zonnebril. Haar haar is fel blond en is een zee van krullen. Haar make-up is kunstig aangebracht, haar lippen een verbijsterende kleur rood. Ze stopt voor Happy en Muriel die nog steeds langs haar heen proberen te kijken naar de passagiers die uit de bus stappen)*

Sharon: Mama? Mama? Ik ben het. Herken je me niet? *(ze doet haar zonnebril af)* Mama? Ik ben het. Sharon. *(op het gezicht van Happy daagt een blik van verbijsterde herkenning)*

Happy: *(zachtjes)* Sharon ... ?

Sharon: Ja, mama. *(ze buigt voorover om haar te kussen)* Oh, kijk. Nu zit er lippenstift op je wang. *(ze veegt het weg met haar vinger)*

Happy: Sharon ...?

Sharon: Mama, kijk niet zo naar me. Kan je geen hallo zeggen?

Happy: *(omarmt haar plotseling)* Nou, hallo! Sharon, Sharon, Sharon! Hallo! *(ze werpt een verwarde blik naar Muriel)* Je bent veranderd ... Ik

Muriel: Nou, ze is tot bloei gekomen! Dat is het! Moet jij jezelf eens zien, schat! Ik had je niet herkend! Echt niet! Je bent gewoon - tot bloei gekomen!

Sharon: Muriel?

Muriel: Ik weet wel dat ik niet zoveel ben veranderd. Ik ben alleen ouder geworden

Sharon: *(geeft haar een knuffel)* Nee, je bent niet veranderd.

Muriel: Nou, tjonge, jij wel! Je bent ook langer!

Sharon: Dat zijn mijn hakken. God, wat doen mijn voeten zeer.

Happy: Dan kunnen we maar beter naar huis gaan. Je zal wel - versleten zijn. We gaan gewoon ... *(nog een hulpeloze blik naar Muriel)*

Muriel: Brengen je naar huis. Daar kan je met je voeten omhoog zitten.

Sharon: Kunnen we eerst even langs de supermarkt?

Happy: De supermarkt?

Sharon: Bestaat de supermarkt naast het busstation niet meer dan?

Happy: Nou, ja ...

Sharon: Nou, ik heb sigaretten nodig.

Muriel: Geef één van die tassen maar aan mij, schat. *(Sharon geeft Muriel een koffer)*

Happy: Maar, Sharon? Sharon. Je mag in huis niet roken. Dat weet je toch nog wel?

Sharon: Dan rook ik op de veranda. Maar ik heb sigaretten nodig. Ik zit helemaal zonder. *(de toonbank van de supermarkt verschijnt. Randy Carper staat erachter. Hij is een aantrekkelijke, verlegen jongen van zeventien met een beroerd kapsel, een te groot t-shirt, en lichte acne. Sharon gaat naar de toonbank)*

Sharon: Pakje Parliaments, alsjeblieft?

Randy: Wilt u er lucifers bij?

Sharon: Waarom niet? *(ze schuift een bankbiljet naar hem toe)*

Muriel: *(flirtend)* Hai, Randy!

Randy: Hoi, m'vrouw Holfert.

Sharon: *(tikt met het pakje sigaretten op de toonbank)* Is dat je naam? Randy?

Randy: Jawel, m'vrouw.

Sharon: Randy wat?

Randy: Randy Carper.

Sharon: Neh! Randy Carper? God. Ik ken je nog uit de tijd dat je over het zeil kroop. *(ze maakt het pakje sigaretten open)* Weet je wie ik ben?

Randy: Natuurlijk weet ik dat. U bent Sharon Driscoll.

Happy: Sharon ...

Sharon: Hoe kan jij je mij nou herinneren? Je moet een jaar of zes zijn geweest toen ik je voor het laatst zag.

Randy: Ik wist dat u zou komen. Uw moeder vertelde het me.

Happy: Sharon ...

Sharon: Even wachten, mama. Hoe oud ben je, Randy?

Randy: Zeven - achttien, eigenlijk. Bijna.

Sharon: God. Niet te geloven. Je bent echt groot geworden. *(ze steekt een sigaret in haar mond)*

Randy: In de winkel mag niet worden gerookt, m'vrouw.

Sharon: Noem me geen m'vrouw. Ik ben je lerares niet. Tjonge jonge. Jij bent echt groot geworden.

Happy: *(opgewekt)* Sharon, we gaan. Ik wil je thuisbrengen. Zodat je kan uitrusten ...

Sharon: Oké. Leuk je te zien, Randy.

Randy: Zeker. Leuk - eh - leuk u te ontmoeten - u te zien ...

Muriel: *(als zij vertrekken)* Tot binnenkort, Randy!

Randy: Jawel, m'vrouw. *(als de vrouwen af gaan, volgt Randy Sharon met zijn ogen. Lichten uit)*

Tweede scène

De woonkamer van het huis van Happy. Sharon en Happy komen op.

Happy: Nou, daar zijn we dan! Herken je het nog? (*Sharon stapt de woonkamer in, doet haar leren jas uit*)

Sharon: Tjonge, mama. Er is niets veranderd.

Happy: Die luie stoel is nieuw. Gekocht voor mijn benen. Dokter zegt dat ik ze omhoog moet houden.

Sharon: (*laat zich in de stoel vallen*) Nou, hij is fantastisch. Last van je benen?

Happy: Oh, af en toe. Nat weer soms. Je weet dat je grootmoeder het tegen haar einde vreselijk had - de jicht. Maar dat kan jij je niet herinneren.

Sharon: Wat doe je ertegen?

Happy: Ik heb wat pijnstillers - spul op recept - gekregen van de dokter. Voor als het heel erg wordt. Zit je op je gemak, schat? Wil je niet wat anders aantrekken?

Sharon: Andere kleren? Hoezo?

Happy: Het lijkt me dat jij je daar niet erg gemakkelijk in voelt.

Sharon: Ik voel me prima.

Happy: Nou ja ... wat jij wilt.

Sharon: Dank je. (*stilte. Sharon pakt een tijdschrift op en begint het door te bladeren*)

Happy: Zal ik iets kouds voor je halen? Een cola?

Sharon: Een colaatje lijkt me heerlijk. Graag. (*Happy gaat naar de keuken. Sharon roept haar na*) Muriel is niks veranderd.

Happy: (*uit de keuken, met een lachje*) Nou ja, je weet wel, dat doet Muriel nooit. Altijd dezelfde. Altijd Muriel. Wist je dat haar man haar heeft verlaten.

Sharon: Nee, echt?

Happy: Nou, hij was een afvallige.

Sharon: (*rolt met haar ogen, mompelt*) Afvallige, hè?

Happy: Hij legde het aan met andere vrouwen, bedroog haar en dergelijke, en op een dag was hij zomaar vertrokken met een of ander meisje die hij tijdens een vistochtje in Lumberton had ontmoet. Hij haalde hun bankrekening leeg en verliet de stad zonder ook maar iets tegen iemand te zeggen. Muriel liet hem opsporen door een privé-detective. Zorgde dat hij haar een deel van het geld gaf en het huis erbij.

Sharon: Muriel had groot gelijk.

Happy: *(komt terug en geeft Sharon haar cola)* Natuurlijk ontfermde de kerk zich over haar en gaf haar de kracht. Ik zou niet weten wat zij zonder de kerk gedaan zou hebben.

Sharon: Muriel kennende had ze in elk geval iets gedaan.

(Happy gaat zitten en kijkt even zenuwachtig, ernstig naar Sharon. Dan:)

Happy: Over de kerk gesproken, misschien weet je het niet meer, maar het is vrijdag vanavond.

Sharon: Ja?

Happy: Nou, ik weet dat het lang geleden is, maar herinner jij je dat het vanavond het Welkomst Uur in de kerk is. Je weet wel, er is geen mis, maar we drinken alleen koffie en eten wat en heten nieuwe leden welkom en verder iedereen die wil komen en gewoon - bijpraten. Weet je nog?

Sharon: *(omzichtig)* Ik geloof het wel.

Happy: Nou, iedereen kijkt ernaar uit om jou daar vanavond te zien.

Sharon: *(vol ongenoegen)* Mama ... Nee ...

Happy: Maar waarom niet?

Sharon: Ik kan ... daar niet heen.

Happy: Maar waarom dan niet? Iedereen kijkt ernaar uit om je te zien. Ik heb ze verteld dat je zou komen.

Sharon: Nou, dat had je niet moeten doen.

Happy: Wil jij je oude vrienden niet ontmoeten?

Sharon: Mijn oude vrienden? Die zal ik toch wel snel genoeg weer zien. Het is maar een klein stadje, mama.

Happy: Nou, ik wilde dit niet verraden, maar ze bereiden iets bijzonders voor. Ter ere van jouw terugkeer. Voorganger Michaels --

Sharon: Voorganger Michaels? Is die hier nog steeds?

Happy: Natuurlijk. Waarom zou hij er niet meer zijn?

Sharon: *(met gedempte stem)* Ik weet het niet. Ik denk dat ik hoopte dat hij dood zou zijn.

Happy: Sharon! Dood? Ik hoop het niet. Wat vreselijk dat je zoiets zegt. Hoe kan je hopen dat -

Sharon: Het spijt me. Het was maar een grapje.

Happy: Een grapje - ?

Sharon: Laat maar, mama. Ik zei dat het me speet. *(een tel)* Kijk, kan ik dat gedoe vanavond niet gewoon overslaan? Kan je niet gewoon zeggen dat ik moe ben? Of ziek?

Happy: *(gekwetst)* Nou ja, dat kan ik wel. Ik kan alles zeggen wat jij wilt. Ik snap alleen niet waarom het zo'n beproeving voor je is om erheen te gaan en in het middelpunt van de belangstelling te staan en van

iedereen te horen hoezeer ze je hebben gemist en welkom thuis heten.

Sharon: Omdat het zwaar is, mama. Voor mij is het moeilijk om daar weer heen te gaan. Na wat er gebeurd is.

Happy: Maar dat is lang geleden, Sharon. Dat is iedereen allang vergeten.

Sharon: (*gevaarlijk*) Is dat zo, mama? Zijn ze het vergeten? Ben jij het vergeten? Want ik ben dat niet. Ik ben het niet vergeten.

Happy: Ik bedoel alleen maar dat het verleden tijd is. Men heeft het achter zich neer gelegd, en -

Sharon: Het is geen verleden tijd - niet voor mij.

Happy: Sharon!

Sharon: Misschien kunnen we er beter over ophouden, mama.

Happy: Nou, wat jij het liefste hebt. We hoeven niet - (*een tel*) Het is alleen dat - er komt een tijd, Sharon, waarop we moeten beseffen dat het verleden het verleden is - en dat we het achter ons moeten laten.

Sharon: (*waarschuwt*) Mama ...

Happy: Nu je thuis bent gekomen, en je bent een tijd weggeweest - nou ja, de tijd is gekomen om te vergeven, Sharon. Vergeven en vergeten.

Sharon: Dat kan ik niet, mama.

Happy: Waarom niet? Ga me niet vertellen, Sharon, dat je met een bitter hart bent thuis gekomen. Vertel me niet dat je het niet in je hebt om te vergeven -

Sharon: Mama, kunnen we niet gewoon - ?

Happy: Ik kan begrijpen dat je misschien niet thuis wilde komen voor zijn begrafenis. Ik denk dat je daar je redenen voor had.

Sharon: (*scherp*) Ja, ik dacht het wel.

Happy: Maar om hem nu niet te vergeven - na al die tijd -

Sharon: Mama, stoppen, nu!

Happy: Ik bedoel, hij heeft geleden, Sharon. Snap je niet dat hij heeft geleden?

Sharon: O, Jezus ...

Happy: En hij heeft berouw getoond. Ja, ja, dat deed hij! En wij hebben hem vergeven -

Sharon: Hebben wij dat?

Happy: Ik heb hem vergeven.

Sharon: Nou, dat is ronduit geweldig, mama, maar -

Happy: De Voorganger heeft hem vergeven.

Sharon: O, tjonge, als de Voorganger hem vergeven heeft -

Happy: De hele kerk heeft hem vergeven. Jezus heeft hem vergeven!

Sharon: Nou... en? Jezus hoefde niet aan zijn lul te zuigen!

(een verbijsterde stilte. Happy staat op en kijkt om zich heen, een gekwetste, verwarde uitdrukking op haar gezicht, alsof ze zich niet kan herinneren waar zij is)

Sharon: *(zachtjes, schaamrood op de kaken)* Het spijt me, mama.

Happy: Ik kan maar beter aan het avondeten beginnen. Het wordt al laat.
Als ik nog naar de kerk wil ...

Sharon: Heb je me gehoord, mama? Ik zei dat het me speet.

Happy: Weet je dat ik me probeerde te herinneren wat jouw lievelingskostje was, en ik herinnerde me dat je macaroni met kaas altijd het lekkerste vond. Dat klopt toch? Vind je macaroni met kaas nog steeds lekker?

Sharon: Mama, alsjeblieft ...

Happy: Ik weet dat we over sommige dingen heen groeien - die we lekker vonden toen we klein waren. Maar weet je - vanwege die goede oude tijd - leek het me dat ik dat moest koken. Het zal ... Doe alsof je thuis bent terwijl ik ...

(ze gaat af naar de keuken. Stilte)

Sharon: *(zachtjes tegen zichzelf)* Ik zei dat het me speet.
(lichten uit)

Derde scène

Muriel stapt het toneel op en richt zich tot het publiek. We zijn nu in de kerk. Er is een banier met 'Welkom Thuis, Sharon' neergelaten.

Muriel: Dus nu weet u het! Ik moet zeggen dat ik mijn oren niet kon geloven toen ik het voor het eerst hoorde. De papa van Sharon - Mel Driscoll - steun en toeverlaat van de gemeenschap - rechterhand van Voorganger Michaels - had zich vergrepen aan zijn eigen dochter! Nu kunt u zeggen dat men met dergelijke dingen beter niet te koop kan lopen - (*tegen een niet zichtbare parochiaan*) Hallo! Hoe maakt u het? Leuk u te zien! - en u zou gelijk kunnen hebben. Ik weet het niet. Maar toen Sharon het aan haar moeder ging vertellen - Wat een mooie jurk! Is ie nieuw? Je ziet er vijf kilo lichter uit! - toen ze het aan haar moeder vertelde, weigerde Happy om haar te geloven. Zei dat ze door duivels bezeten was. Zei dat ze moest bidden en - Hallo! - bidden en Jezus vragen om haar gedachten rein te maken. Nou ja, naar aanleiding van wat er daarna gebeurde zou je inderdaad denken dat Sharon bezeten was. Want op een zondag in de kerk stond ze zomaar op, ik bedoel Sharon stond zomaar op en begon het voor de ogen van iedereen uit te krijsen. En op zo een afgrijselijke manier. Alsof ze er niets aan kon doen. Alsof ze bezeten was. En toen viel ze stuiptrekkend bewusteloos op de kerkvloer. - (*ze speelt alsof ze van iemand een kopje koffie aanneemt*) Voor mij? Wat ben je toch lief. Melk en twee klontjes? Dat je dat kan onthouden. Dank je! - Uiteraard was iedereen verbijsterd, en Sharon lag daar maar, niet echt in slaap, maar ook niet echt wakker. Ogen open. Starend naar niets. Haar mond bewoog zonder dat er geluid uit kwam. En niemand wist wat ze moesten doen. Het was net alsof er zomaar een duivel onze kerk was binnen gelopen en voor onze ogen bezit had genomen van een van ons. En Mel werd helemaal rood en was de eerste die het zei. "Duivels," zei hij. "Het zijn duivels - " - O, nee, schat, ik moet om mijn lijn denken. Hm - mm. Niet eens eentje. - Dat was het begin van een hele slechte tijd. Nou ja, het meisje had naar het ziekenhuis of zoiets gemoeten. Maar Happy en Mel wisten niet wat ze met haar aan moesten, dus lieten ze haar maar rond dwalen. Op school, buiten school, in het centrum, boven in de bergen, langs de snelweg, waar zij maar wilde, en zag er onderhand voortdurend zo vreemd uit dat je ging denken, nou ja, misschien was ze niet bezeten. Misschien was ze gewoon gek. - Ik geloof dat hij daar staat, lieverd. Te praten met mevrouw Gonzalez - Nou ja, wie weet wat er allemaal had kunnen gebeuren behalve dat het Mel teveel werd en hij brak. Hij biechtte het op aan Voorganger Michaels. De

Voorganger liet het hem aan Happy opbiechten. En biechtte het uiteindelijk op aan de hele kerk. Snikkend en - Nee nu even niet, schat - en hield de hand van zijn vrouw en van zijn dochter vast. Het was een afschuwelijk gezicht. Een vreselijk afschuwelijk gezicht. Gods wil en genade die onder ons werkzaam was, de zonde vergeven, de zondaar terugbrengen op het rechte pad met deze vreselijke bezoeking van vernedering en vergiffenis. We namen hem weer op in ons midden, natuurlijk. Vergaven hem zoals ook Jezus ons vergeven zal. Maar als je het mij vraagt, is dat uiteindelijk zijn dood geworden. Twee jaar later viel hij dood neer in zijn ijzerwarenwinkel. Hartaanval. Maar Sharon was toen al lang en breed vertrokken. Ze kwam niet eens terug voor de begrafenis. U kunt u wel indenken wat sommige mensen daar van dachten! *(tegen een parochiaan)* O, nee, echt! Dat kan ik niet doen! Men wil niet naar mij luisteren - Nee, echt, ik ben helemaal schor - nou, goed, één liedje dan - Als mevrouw Feeney mij wil begeleiden - Maar, daar is ze! *(ze speelt alsof ze haar koffie op een piano neerzet en zich opmaakt om te gaan zingen)* Heb je de muziek, schat? Oké, ik ga een speciaal lied zingen voor ons eigen verloren schaap. Welkom terug, Sharon! Deze is voor jou, schat! Eén - twee! *(pianomuziek begint en Muriel zingt met een goede, krachtige, opvallende stem, met een vleugje country erin. Terwijl zij zingt komen Happy en Sharon links op en komt Randy rechts op. Sharon draagt nu een strakke spijkerbroek en een wijde witte blouse. Happy heeft een jurk aan)*

Ik dwaalde door dat dal
De duisternis niet te doorgronden
Mijn ziel, zij was vervuld van zonde
Mijn hart bloedde uit diepe wonden
Toen keek ik op en zag
Dat hemelse aangezicht
En Jezus, Hij nam mij
Mee naar zijn troostend licht

Jezus, houd mij in je liefhebbende armen
Jezus, omarm mij en laat mij me warmen
Voortaan zullen vrees en verdriet mij niet meer bedriegen
Met de armen van mijn Heiland om mij in slaap te wiegen

Het leven hier op aard
door zonde aangetast
Roep het een halt toe
Hoewel, dat is een zware last

Maar ik zal nooit falen
En ik zal nooit wijken
Ik heb mijn weg gevonden
Nu dat ik Zijn liefde ken

Jezus, houd mij in je liefhebbende armen
Jezus, omarm mij en laat mij me warmen
Voortaan zullen vrees en verdriet mij niet bedriegen
Met de armen van mijn Heiland om mij in slaap te wiegen

(aan het einde van het lied klinkt er een applaus dat Muriel bescheiden in ontvangst neemt. Voorganger Michaels komt op en geeft een applaus, een dikke, opgewekte man met een rood gezicht, die tegen de vijftig loopt met onverminderde vitaliteit. Een indruk van boerse hartelijkheid verbergt een geslepen en onbuigzame autoriteit)

Voorganger: Was ze niet geweldig? Wat een talent heeft onze Muriel. Ik zal u iets vertellen omdat ze dat zelf niet zal doen. Muriel heeft dat lied zelf geschreven. Jep. Zijzelf. Niemand anders. Nog een applaus voor Muriel. *(meer applaus. Muriel knikt veelbetekenend in de richting van Happy en Sharon, en zij en de Voorganger gaan naar ze toe om ze welkom te heten. Intussen staat Randy wat te draaien, knikt verlegen naar voorbijgangers die hem begroeten en werpt af en toe een steelse blik op Sharon)* Kijk eens aan wie we daar hebben! Sharon Driscoll! Helemaal volwassen geworden! Ik had je nooit herkend!

Muriel: Is ze niet tot bloei gekomen? Dat was het eerste wat ik tegen haar zei toen ik haar zag. Ik zei, "Schat, je bent gewoon tot bloei gekomen!"

Voorganger: Hoe gaat het met je, Sharon?

Sharon: Wel goed, Voorganger. Met u?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto